

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ СУД У
БЕОГРАДУ
ГжЗ 261/20
16.04.2021. године
Београд

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Драгане Миросављевић, председника већа, Ирене Трифуновић Радуловић и Јасне Беловић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., улица ..., чији је пуномоћник Душан Стојковић, адвокат из Београда, улица Његошева број 28а, против тужене ББ из ..., улица ..., чији је пуномоћник Зоран Атељевић, адвокат из Београда, улица Кнеза Милоша број 58, ради накнаде нематеријалне штете, одлучујући о жалби тужиље изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду ПЗ .... од ... године, у седници одржаној дана 16.04.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

УКИДА СЕ пресуда Вишег суда у Београду ПЗ ... од ... године у ставу другом и трећем изреке и у наведеном делу предмет **ВРАЋА** истом суду на поновно суђење.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду ПЗ... од ... године, ставом првим изреке одбијен је приговор стварне ненадлежности, као неоснован. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиље којим је тражила да се обавезе тужена да јој на име накнаде нематеријалне штете због претрпљених душевних болова због повреде части и угледа исплати износ од 700.000,00 динара са законском затезном каматом почев од 02.06.2020. године па до коначне исплате, као неоснован. Ставом трећим изреке, обавезана је тужиља да туженој накнади трошкове парничног поступка у износу од 85.650,00 динара.

Против означене пресуде жалбу је благовремено изјавила тужиља из чијих навода произлази да пресуду побија у ставу другом и трећем изреке због битних повреда одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Тужена је поднела одговор на жалбу.

Испитујући правилност ожалбене пресуде применом одредбе члана 386. ЗПП ("Службени гласник РС", бр. 72/2011 са каснијим изменама и допунама), Апелациони

суд у Београду је оценио да је жалба основана.

Према разлозима изнетим у ожалбеној одлуци, у штампаном издању новина “...” број 441 на страни 17 објављен је текст под насловом :” Нови рат вечитих ривалки”, “АА: Само незналице не вакцинишу своју децу”, “ББ:Превише си глупа да имаш став о томе “, у ком се тексту наводи да фолк звезда АА има више него јасан став када је у питању вакцинација деце. “Наравно да су СС и СС1 вакцинисани. Најбитније је да дете прво треба да прегледа педијатар и да дете треба да буде здраво. Све шесторо деце у нашој породици, мојих двоје и четворо моје ... СС3, вакцинисани су. СС3 ... су прво примили вакцину против пнеумоније, па онда све остале” рекла је АА у емисији “...” и додала : “Не примити вакцине је друштвена катастрофа и незнање! Не смемо дозволити да нам се деца због тога разбољевају и умиру-закључила је АА”. Са друге стране , ББ сматра да њена ривалка уопште није компетентна да износи било каква мишљења. “АА је превише глупа да би имала став на ту тему. Она само слуша наредбе и да ли ће је власт пустити низ воду. Нека се бави својом децом, јер читава Србија види да на том пољу није баш успешна и да пусти друге родитеље да имају избор за своје дете.” Тужилца саслушана у својству парничне странке изјавила је да када је прочитала текст који је изашао у “...” осећала се повређено и увређено, с обзиром да је јавна личност, а да су тај текст прочитали њена породица и деца и сматра да јој је тако нанета штета по углед и част, да то није само један текст, већ да је то нападање које траје двадесет година, да је то континуирано вређање њене породице и њене деце, да не жели више то да трпи и да се зато обратила суду. Сматра да није дала повода, јер никада није упутила туженој било какву увреду или псовку. Посебно је увредио део изреченог да је “тужилца глупа да би имала став о вакцини”, јер је то могло да остави лош утисак односно да увери њену публику односно поклонице њене музике да заиста помисле да је “глупа”, јер не жели да је неко вређа пред њеном публиком. На питање новинара да ли је вакцинисла своју децу, а упитана је као мајка своје деце, одговорила је да јесте и тада није давала стручно мишљење. Такође је истакла да је била повређена и сматрала да изречено представља својеврсну претњу у смислу “урадила сам нешто лоше”, па ће је власт “пустити низ воду”. Сматра да се ради о грозним инсинуацијама и врло увредљивим. Тужена ју је изреченим такође повредила јер је инсинуирала да је лоша мајка. Текст који је објављен са изреченим од стране тужене увредљиве садржине изазвао је и реакцију тужилине околине-пријатеља и породице и сви су били једногласни да такве ствари не треба више да толерише.

Из свега наведеног првостепени суд закључује да је у конкретном случају евидентно да је тужена приликом давања своје изјаве новинарима “...”, а који су изнети у спорном тексту износила своје вредносне судове који су имали увредљив карактер, међутим да би постојала одговорност за правичну новчану накнаду нематеријалне штете, није довољно да је дошло до саме повреде личности, већ је нужно да се душевни болови јаве у таквом интезитету или трајању који с обзиром на све околности случаја из члана 200 ЗОО, оправдавају досуђивање новчане накнаде.

По оцени првостепеног суда тужилца због изјава тужене у виду увредљивих вредносних судова није имала већих последица у приватном и пословном окружењу, јер на послу којим се бави није имала неких проблема у виду отказивања наступа и негативних реакција публике, а што се тиче приватног окружења, осим реакције њених пријатеља и породице да није потребно више то да трпи, није навела ниједан случај

промене понашања околине према њој због које би она евентуално трпела душевне болове, нити су током поступка достављени докази из којих би се утврдило да је то утицало на однос тужиљеног најближег окружења према њој. Имајући у виду наведено првостепени суд закључује да околности конкретног случаја не указују на то да су душевни болови за које тужиља наводи да је претрпела довели до поремећаја њене психичке равнотеже, нити се из расположивих доказа може утврдити да су били таквог интензитета да је нужно да се ублаже кроз прибављање задовољства новчаном накнадом.

Међутим, побијана одлука се за сада не може прихватити с обзиром да је пресуда заснована на повреди одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП на коју се у жалби пуномоћника тужиље основано указује. Пресуда има недостатака због којих се не може испитати, изрека пресуде противречи себи и датим разлозима, а разлози о битним чињеницама су нејасни односно делом противречни ономе што се у разлозима наводи о садржини исправа, записника и исказима датим у поступку.

Наиме, одредбом члана 200 ЗОО прописано је у ставу 1 да за претрпљене физичке болове, за претрпљене душевне болове због умањења животне активности, наружености, повреде угледа, части, слободе или права личности, смрти блиског лица као и за страх суд ће, ако нађе да околности случаја, а нарочито јачина болова и страха и њихово трајање то оправдава, досудити правичну новчану накнаду, независно од накнаде материјалне штете као и у њеном одсуству, а ставом 2 да приликом одлучивања о захтеву за накнаду нематеријалне штете, као и о висини њене накнаде, суд ће водити рачуна о значају повређеног добра и циљу коме служи та накнада, али и о томе да се њоме не погодује тежњама које нису спојиве са њеном природом и друштвеном сврхом. У смислу одредбе члана 200 ЗОО, повреда угледа и части подразумева скуп објективних и субјективних елемената, које је потребно ценити у свакој конкретној ситуацији. Част се дефинише као субјективна категорија и мишљење које човек има о себи као припаднику одређене друштвене средине или групе чију вредност је прихватио, а углед представља мишљење које има средина, односно јавно мњење о личности, и она је објективна категорија. Под увредом се сматра напад на људску част којом се изражава презир, ниподаштавање и омаловажавање, а клевету чини онај ко за другог износи или преноси нешто неистинито, што може шкодити његовој части и угледу. У случају повреде права на част и углед, право на накнаду нематеријалне штете по том основу може бити остварено уколико је повреда проузроковала душевне патње које оправдавају досуђивање правичне новчане сатисфакције. Дакле, новчана накнада нематеријалне штете припада лицу које је због повреде осећаја части и друштвеног угледа претрпело психичке болове одређеног интензитета и трајања. Према томе, новчаном накнадном се не пружа обештећење за повреду личног добра, већ за секундарне последице у виду душевних патњи које су повредом изазване. Тако повреда наведених личних добара спада у правно релевантну штету.

Код чињенице да тужиља у свом исказу, а који исказ је првостепени суд у целости прихватио, наводи да је текст који је објављен са изреченим од стране тужене увредљивим садржајем, изазвао реакцију тужиљине околине-пријатеља и породице и да су сви су били једногласни да такве ствари не треба више да толерише, да је била повређена и сматрала је да изречено представља својеврсну претњу у смислу “урадила сам нешто лоше”, па ће је власт “пустити низ воду”, те да ју је повредило инсинуирање

тужене да је лоша мајка, за сада остаје нејасно на основу чега првостепени суд закључује да околности конкретног случаја не указују на то да су душевни болови за које тужила наводи да је претрпела довели до поремећаја њене психичке равнотеже, нити се из расположивих доказа може утврдити да су били таквог интензитета да је нужно да се ублаже кроз прибављање задовољства новчаном накнадом. Имајући у виду да из исказа тужиле који је суд прихватио произлази да је њена околина негодовала због изнетих навода, односно да све наведено има лезиони карактер, како и сам првостепени суд закључује, остаје нејасно које су то одлучне чињенице које су навеле суд да закључи да душевни болови за које тужила наводи да је претрпела нису довели до поремећаја њене психичке равнотеже, те да се из расположивих доказа не може утврдити да су били таквог интензитета.

Наиме првостепени суд у изнетим разлозима наводи да тужила није имала већих последица у приватном и пословном окружењу, јер на послу којим се бави није имала неких проблема у виду отказивања наступа и негативних реакција публике, а што се тиче приватног окружења, осим реакције њених пријатеља и породице да није потребно више то да трпи, није навела ниједан случај промене понашања околине према њој. Међутим, тужила је изјавила да је реакција њене породице била таква да су указивали да није потребно то да трпи, што би могло значити да су последице изјава тужене које су објективно увредљивог карактера утицале на тужилино психичко стање утолико да су од стране њене околине биле приметне. Како се част дефинише као субјективна категорија и мишљење које човек има о себи као припаднику одређене друштвене средине или групе чију вредност је прихватио, остаје за сада нејасно које су то одлучне чињенице определиле првостепени суд да закључи да душевна бол због повреде части код тужиле није у довољној мери произвела поремећај психичке равнотеже да би било оправдано досудити јој правичну накнаду. Тужила је указала на то да су је посебно погодиле неутемељене изјаве којима се повезује са владајућим структурама и да тужила није добро васпитала своју децу, што је у домену најинтимније сфере људског живота који превазилази степен толеранције јавне личности, што је у погледу родитељства у овом случају појачано чињеницом да је тужила самохрана мајка па је по природи ствари степен толеранције повређеног лица најнижи могући.

С обзиром да је због изражених нејасноћа правилност ожалбене одлуке не може испитати, иста је морала бити укинута и предмет се враћа истом суду на поновно суђење.

Првостепени суд ће у поновном поступку имајући у виду примедбе из овог решења, након потпуне, правилне и јасне оцене доказа посебно исказа тужиле, правилном применом одредбе члана 200 ЗОО, донети нову одлуку за коју ће изнети потпуне и јасне разлоге о одлучним чињеницама.

Како одлука о трошковима парничног поступка зависи од одлуке о главној ствари иста је укинута применом одредбе члана 165. ЗПП.

Из изложених разлога применом одредбе члана 391. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци

**Председник већа-судија
Драгана Миросављевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић